

Zadal jsi správný kód i do třetího číselného zámku. S tichým cvaknutím ochranná mříž i s ventilátorem povolí. Pevně ji chytneš, vytáhneš z šachty, odpojíš přívod proudu a odložíš stranou. Stěny šachty jsou vyloženy hliníkem. Je tam čisto jako v pokojíčku. Sice trochu těsno, ale pro tebe je to dostatečně prostorné, abys šachtou mohl prolézt. Hodíš batoh dovnitř. Strkáš ho před sebou a ležeš po čtyřech dál. Kdesi vepředu slyšíš podivné zvuky: hluboké dunění, řinčivé zvonění a kovové drnčení, jako by tenhle barák nebyl mrakodrap, ale pirátská loď někde na širém moři. Najednou do toho všeho zazní známá melodie. S obtížemi se v šachtě posadíš a přitáhneš si batoh. Zmateně hledíš na jasně zářící displej. „Můj kapesní počítač se zapnul sám od sebe,“ zašeptáš.

„To není možné,“ ozve se Tek. „Určitě jsi ho předtím zapomněl vypnout. Anebo jsi ho možná teď zapnul nedopatřením. Šachta je úzká. To je docela...“ V *teamspeaku* se najednou ozve jen šumění.

„Teku?“ Nervózně poklepáš prstem na sluchátko v uchu. „Slyšíš mě?“ Žádná odpověď. „To je bezva,“ vyhrkneš rozzlobeně. „A zrovna teď.“ Už už chceš kapesní pécéčko vypnout, ale tvoje ruka se zarazí

v polovině pohybu. Z obrazovky se na tebe usmívá pihovatá holčička.

„Máš strach?“ zeptá se.

Zíráš na ni jako zkamenělý. Jak se mohlo nějaké holce podařit spojit se s tvým počítačem? Musí pryč. A to hned! Co nejrychleji musíš znovu navázat kontakt s kamarády...

„Na něco jsem se tě ptala!“ vyjede na tebe dívka.

Nedůvěřivě hledíš na tvář na obrazovce. „Nemám strach,“ lžeš, jako když tiskne. „Lekl jsem se, nic víc. A nemám čas si s tebou vykládat.“

Demonstrativně položíš ukazováček na tlačítko vypínání. Andělský úsměv se zkrabatí. „Nech toho!“ Panovačný povel tě tak vyvede z míry, že sebou bezděčně cukneš. „Jestli to uděláš, ty lidi už nikdy nedostaneš. Nechám si je. Navždycky!“

Zvolna ti to začíná docházet. Je to OASYS, který se skrývá pod maskou malé holčičky. Ale proč s tebou navázal kontakt? Zrovna teď, kdy se přerušilo spojení se Silentou a s Tekem. To nemůže být náhoda. Možná bude lepší ze sebe v tuhle chvíli dělat blbečka. Záměrně bezvýrazným tónem se proto zeptáš: „O jakých lidech mluvíš?“

Holčička si dá ruce v bok. „Kvůli nim jsi přece přišel, nebo ne?“

„Ale, kdepak...“ vypravíš ze sebe.

„Přestaň mě rozčilovat. Stačí, že víš, že to jsou slaboši. Všech osm. Pořád jsou buď unavení nebo mají žízeň nebo hlad... Neustále něco chtějí. Neumějí ani prohrávat. Jsou to hlupáci. Hned se vzdají.“ Holčička se na tebe usměje. „Proto si teď zahraju s tebou.“

Tváře ti začnou hořet. „Se mnou?“

„Ano, samozřejmě že s tebou. Je tu snad ještě někdo jiný?“

Že by sis začal vymýšlet, a vycucal si z prstu celou armádu kamarádů, kteří se právě plazí někde ve větracích šachtách? To radši ne, OASYS by tuhle lež beztak brzy prohlédl. Takže odpovíš podle pravdy: „Ne, jsem tu sám.“

„No tak vidíš.“

A... na co si budeme hrát?“ zeptáš se opatrně.

Holčička nadšeně poskočí. „Takže si se mnou opravdu budeš hrát?“

„Přijde na to,“ zamumláš zastřeně.

Holčička nakloní hlavu na stranu. „Budeme hrát na vítěze, ano? Já jsem to hned věděla. Takže, dávej pozor: Když se ti podaří těch osm lidí osvobodit, vyhráls ty a můžeš s nimi jít domů. Když ne, zůstane všech osm se mnou. A ty taky!“

Na čele se ti zaperlí pot.

„A bys to neměl tak jednoduché,“ pokračuje

přísně dál, „zkusím tě zastavit. A moc si o sobě nemysli! Máš na to jen dvě hodiny.“

Zalapáš po dechu. „Dvě hodiny...“ zaprotestuješ ještě, ale displej pohasne. Kapesní počítač se vypne. Ve stejnou chvíli zaslechneš, jak Silenta volá přes *teamspeak*: „...slyšíš nás?“

Rychle se ohlásíš a vyprávíš o svém prapodivném kontaktu s počítačem OASYS i o podezřelé hře, kterou ti vnutil.

Silentin hlas zní napjatě. „Fajn, nastavím ti v počítači odpočítávání a pro jistotu ještě pár minutek odpočtu, aby ti přinejhorším ještě nějaký čas zbyl. Tak dělej, ať neztrácíme čas. Hlavně opatrně. Určitě se bude snažit tě nějakým trikem dostat do úzkých, aby ses zdržel.“

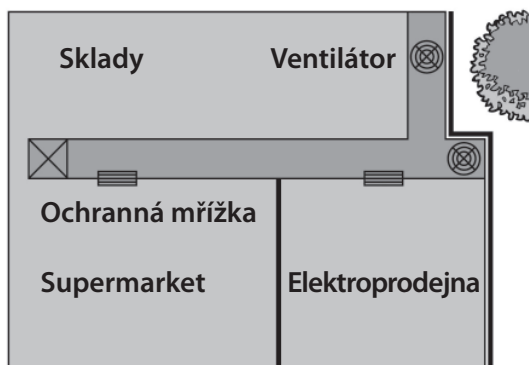
Proškrtni v odpočítávání nastaveném kamarády z LANklanu první políčko. Tabulku najdeš vzadu v knížce pod nápisem *Odpočítávání času*.

Chvatně zastrčíš počítač do batohu a lezeš dál. Po několika metrech se dostaneš k jakémusi průlezu. V kovovém výklenku před ním jsou zapuštěné větrací otvory. Za nimi je tma. Vylovíš brýle pro noční vidění, nasadíš si je a spojíš je s *headsetem*.

Pak se zadíváš větrací mřížkou ven. Elektroprodejna! Škubneš mřížkou. Máš štěstí, je jen zavěšená. Sundáš ji, odložíš za sebe a vykloníš se z otvoru. Zatraceně, pod tebou je pořádná hloubka. Teď by se docela hodilo něco na lezení. Ale takhle úplně bez zajištění... Náhodou špatně dopadneš a po zbytek mise za sebou budeš tahat vyvrknutou nohu. Možná existuje nějaká pohodlnější cesta, kterou se dostaneš do nákupní pasáže. Vytáhneš kapesní počítač a ještě jednou se podíváš na plánek. Podle něj elektroprodejna sousedí se supermarketem.

Rozhodneš se pro elektroprodejnu.

Čti dál **83**

Rozhodneš se pro supermarket.

Čti dál **40**